

Holly Hepburn

Laatste ronde
in de Star and Sixpence

PROEF DE HERFST

**in de
Star and Sixpence**

De blaadjes worden bruin en het is koud buiten,
dus waarom kom je niet kennismaken met
onze nieuwe chef-kok, Gabe Santiago,

voor een avond vol rokerige smaken en bruisende cocktails
bij de presentatie van zijn nieuwe gloednieuwe menu.

Reserveren verplicht.

Donderdag 25 oktober

Het was een frisse ochtend halverwege september, het soort dat begon met bedauwd gras maar warmte beloofde terwijl de zon steeds hoger aan de hemel kwam te staan. Nessie Chapman leunde achterover tegen de smeedijzeren bank in de tuin van Snowdrop Cottage en liet haar ogen langzaam dichtvallen. Ze zou zo naar de Star and Sixpence hiernaast moeten lopen om haar zusje Sam te helpen bij het verwelkomen van hun nieuwe chef-kok op zijn eerste dag. Maar nu nog even niet. Ze kon een moment nemen om te genieten van de kwetterende vogelgeluiden en het zachte gezoem van een nabije bij; Sam zou haar dat niet kwalijk nemen. Sam kennende, zou ze zelfs liever in haar eentje de onomstotelijk aantrekkelijke Gabriel Santiago begroeten, al had ze, nadat ze het erover eens waren geworden dat hij de juiste kandidaat was voor de baan, volgehouden dat ze alleen geïnteresseerd was in zijn bekwaamheid in de keuken.

De waarheid was dat Sam Nessie niet veel misgunde. Ze had luidkeels gejuicht toen Nessie eindelijk iets kreeg met Owen Rhys, de smid die naast de Star and Sixpence woonde, en ze was zelfs blijven juichen toen haar eigen liefdesverhouding met keldermeester Joss nogmaals op een tumultueuze manier eindigde. En een paar maanden later had ze niet geprotesteerd toen Nessie aarzelend zei dat Owen haar had gevraagd om bij hem te gaan wonen, ook al betekende dat dat Sam in haar eentje in het café zou wonen. Ze had enkel gestraald van vreugde en gesteld dat ze niet kon wachten om de plek voor zichzelf te hebben.

Achter Nessie klonk een zacht gekraak, wat haar erop wees dat de achterdeur van het huisje open was gegaan.

‘Een kwartje voor je gedachten,’ zei een zware stem met Welsh accent.

Nessie glimlachte en opende haar ogen. ‘Als ik een kwartje had gekregen voor elke keer dat je dat hebt gezegd...’

Owen glimlachte terug en er verschenen rimpeltjes rond zijn donkere ogen onder zijn gitzwarte wenkbrauwen en opstandige krullen. ‘Dan zou je nu ongeveer twintig kwartjes hebben, denk ik. Ik moet mijn tarief verhogen.’

Hij bracht zijn hoofd omlaag om over haar lippen te strijken met de zijne en ze voelde dezelfde bekende vlag van vreugde vermengd met ongeloof die haar elke keer als Owen haar kuste nog steeds overviel. Zou het ooit saai worden? vroeg ze zich af terwijl ze naar hem opkeek. Dat was op dit moment, wanneer elke kus nog steeds voelde als hun eerste, moeilijk voor te stellen.

‘Nou,’ zei hij terwijl hij een wenkbrauw optrok. ‘Moet ik raden waarover je dagdroomde?’

Nessie lachte. ‘Je zult niet verrast zijn te horen dat ik aan het café dacht. Sam wil er zeker van zijn dat alles glimt voor de komst van de nieuwe chef-kok.’

‘O ja,’ zei Owen laconiek. ‘De Señor Santiago waar zo naar wordt uitgekeken. Ik ging gisteren even langs bij de bakkerij en Martha was heel opgewonden. Ik hoop dat hij er klaar voor is om Little Monk-hams nieuwe droomprins te worden.’

Nessie zag de broerige Spaanse chef-kok voor zich en trok een scheef gezicht. ‘Iets zegt me dat hij al gewend is aan dat soort aandacht.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ reageerde Owen. ‘Hoe denkt Sam over hem?’

De vraag was redelijk onschuldig, maar Nessie voelde zich een beetje nijdig worden door de suggestie achter de woorden; Sam was in het verleden meer dan eens het middelpunt van dorpsroddel geweest. Of in elk geval haar liefdesleven. Toen bracht Nessie zichzelf in herinnering dat dit Owen was, die nooit roddelde, en dwong ze zichzelf te ontspannen. ‘Ze kijkt ernaar uit, volgens mij,’ zei ze behoedzaam. ‘Wij allebei. Hij zal een frisse wind zijn.’

Owen glimlachte. ‘Hij zal beslist veel gesmacht veroorzaken, als

we op zijn foto kunnen afgaan. Luke hoopt dat het je gaat lukken om wat toetjes mee naar huis te smokkelen.'

Een beeld van Owens negenjarige zoon dook op in Nessies hoofd; blondharig en blauwogig was hij het tegenovergestelde van Owens donkere Welshe uiterlijk, maar ze deelden dezelfde eetlust. Luke at zelfs niet zozeer eten, maar ademde het, en Nessie kon zich wel voorstellen dat hij zijn lippen likte bij de gedachte aan het soort nagerechten dat aan het eind van de avond over was in de keuken van de Star and Sixpence. 'Ik zal kijken wat ik kan doen,' beloofde ze.

'En nu neem ik aan dat we allebei maar beter aan het werk kunnen gaan,' zei Owen terwijl hij een quasidroevige blik richting het café wierp. 'Je weet waar ik ben als jullie wonderkok besluit om een onmogelijk luxe lunch in elkaar te flansen, al zou een behoorlijke sandwich met vlees net zo welkom zijn.'

Nessie lachte. 'We zullen hem eerst maar zijn spullen laten uitpakken voordat we maaltijden beginnen te eisen, hè?'

Owen accepteerde de plagerige berisping met een opgewekt knikje. 'Volgens mij heb je een punt. Tot straks dan.'

Hij drukte nog een kus op haar voorhoofd, stak het erf over en verdween in de smederij.

Nessie bleef nog even zitten en vermande zich toen met een stille zucht; Owen had gelijk, ze kon maar beter opschieten. Sam mocht haar zus haar geluk dan wel niet misgunnen, maar in haar eentje het café schoonmaken zou ze beslist niet op prijs stellen.

Nessie wist niet zeker of ze Sam ooit zo nerveus had gezien als ze was vlak voordat Gabriel Santiago zou arriveren. Ze ijsbeerde voor de glimmende toog, terwijl ze ongeruste blikken wierp op de deur achter zich die naar de pas ingerichte keuken leidde.

'Je hebt de vloer met stoom gereinigd, toch?' vroeg ze Nessie terwijl ze een hand door haar gewoonlijk keurige bobkapsel haalde. 'Nadat je de oven had gedaan en het stof had opgeveegd?'

Nessie toverde haar meest geruststellende stem tevoorschijn. 'Je was erbij toen ik dat deed, Sam. En voordat je het vraagt: ik heb de logerkamer twee keer gecontroleerd, alles is klaar. We hebben alleen nog de man zelf nodig.'

Sam keek hoe laat het was. ‘Hij zei dat hij hier rond tien uur zou zijn, afhankelijk van het verkeer.’ Ze ademde diep in en keek even naar de belichte rij flessen die achter de toog stonden. ‘God, dit is zo stressvol. Is het nog te vroeg voor gin?’

‘Ontspan, Sam,’ zei Nessie enigszins fronsend. ‘Zou het helpen om hem te zien als gewoon weer een nieuwe werknemer?’

Nu was het Sams beurt om te fronsen. ‘Een werknemer die toevallig ook een internationaal gerespecteerde chef-kok met Michelinsterren is; eentje over wie we al wekenlang aan het opscheppen zijn. We moeten er absoluut voor zorgen dat hij zich hier gauw thuis voelt en hier blijft.’

‘Hij is ook een professional,’ herinnerde Nessie haar zusje. ‘En hij heeft de keuken al geïnspecteerd, voordat hij ermee instemde om met ons te werken. Een beetje stof zal hem niet afschrikken.’

Even dacht Nessie dat haar zusje haar zou tegenspreken, maar toen zuchtte ze. ‘Je hebt gelijk. Ik weet niet waarom ik me zo druk maak.’

Nessie dacht dat ze het wel wist: Sam was anders sinds haar relatie met Joss was stukgelopen. Het was een lastige breuk geweest – geen van beiden had willen accepteren dat de slechte momenten de goede momenten verreweg tenietdeden – en Nessie vermoedde dat toen Joss besloot om Little Monkham te verlaten ‘omwille van hen allebei’, haar zusje aanzienlijk meer gekwetst was dan ze ooit zou toegeven. Hij was Sams eerste serieuze liefdesrelatie geweest en het einde dat volgde had haar gebruikelijke optimisme getemperd, waardoor ze meer op haar hoede was voor alles. Waaronder, zo leek het, hun nieuwe zakelijke gok.

‘Ik dacht dat ik de tobber zou moeten zijn,’ zei Nessie op vriendelijk plagende toon. ‘Connor en Tilly zullen hier gauw zijn, zij zullen alles klaarmaken voor de opening. Waarom gaan wij niet naar boven om een kop thee te drinken?’

Connor was de potige voormalige brandweerman die toezag op de drankkelder van het café, en Tilly was hun negentienjarige barmeid; allebei waren ze trouwe leden van het Star and Sixpence-team. En het zou Nessie niet verbazen als Tilly’s moeder, Martha, de dorpsbakkerij verliet om een eerste glimp van de nieuwe kok van het café op kunnen te vangen; ze had het al weken alleen nog maar over hem.

Sam blies haar adem langzaam uit. ‘Oké, doen we.’

De kamers op de eerste verdieping waren helemaal ontdaan van het rauhfaserbehang en daardoor was de mistroostige sfeer verdwenen die had overheerst toen Nessie en Sam net in de Star and Sixpence waren getrokken. De slaapkamers hadden niet veel nodig gehad; een lik verf op de balken plafonds en stijlvol nieuw tapijt om de vroege winterochtenden wat minder koud te maken. De keuken was een ander verhaal geweest; Sam had niet gewacht met het weghalen van het rechthoekige meubilair aan de muren en het vervangen door iets gestroomlijnds en smaakvols. De verouderde apparaten waren ook verdwenen, waaronder een ijskast die zo ouderwets was dat hij bijna weer modieus was. In de woonkamer waren nu twee bij elkaar passende blauwgroene banken die fraai stonden bij de eikenhouten salontafel en boekenplank, plus een flatscreen-tv waar Sam en Nessie zelden de tijd voor hadden om naar te kijken. De kamers waren nog steeds herkenbaar als deel van een oud gebouw maar nu gemoderniseerd; net zoals het café beneden nu een frissere, meer uitnodigende versie was van de zestiende-eeuwse taveerne die het ooit was geweest.

‘Het zal gek zijn om weer een huisgenoot te hebben,’ zei Sam toen ze om de kleine tafel in de keuken zaten en van hun thee nipten. ‘En zelfs nog gekker dat jij het niet zult zijn.’

‘Ik weet zeker dat het slechts een tijdelijke regeling zal zijn,’ zei Nessie. ‘Ik kan me voorstellen dat Gabe ook zijn eigen plek wil zodra hij een beetje gesetteld is.’

Sam staarde haar met een bedachtzame gezichtsuitdrukking over haar mok heen aan. ‘We doen het juiste, toch Ness? Het bedrijf uitbreiden, bedoel ik.’

Opnieuw werd Nessie geraakt door de omkering van hun rollen. Sam was altijd impulsief en zelfverzekerd geweest, terwijl Nessie meer bedachtzaam en gereserveerd was. Maar die verschillen waren het afgelopen jaar minder duidelijk geworden en dat was niet enkel het gevolg van Sams gebroken hart; Nessie voelde zich meer thuis in haar rol van officiële eigenaar van het café, en ook in haar positie in de gemeenschap van Little Monkham. Bij Owen zijn had geholpen; zijn kalme kracht gaf haar iets om op te steunen en de toekomst zag

er niet langer duister en onkenbaar uit. Ze kon de jaren zich voor haar zien uitstrekken, aangenaam en veilig, en die gedachte gaf haar meer rust dan ze ooit had gekend.

‘Natuurlijk doen we dat,’ zei ze tegen Sam, met een bemoedigende glimlach. ‘We moeten blijven groeien als we de Nationaal Café van het Jaar-prijs willen winnen.’

Sam knikte langzaam. ‘Dat weet ik. Maar zijn we niet te ambitieus? We hadden voor een minder opvallende kok kunnen kiezen.’

‘Had gekund,’ stemde Nessie in. ‘Maar wanneer hebben wij ooit voor de gemakkelijke weg gekozen? Maar nog belangrijker, wanneer heb jij dat ooit gedaan?’

Sam zei niets.

‘We hebben Gabe gekozen omdat hij een rijzende ster is; fris en opwindend en niet bang om een paar risico’s te nemen,’ ging Nessie verder. ‘Iedereen kan goede cafékost maken. Wij willen meer dan dat.’

‘Doe je best of doe het niet,’ zei Sam en een wrange glimlach trok aan haar mond. ‘Oké, je hebt me weer helemaal overtuigd.’

Het gebons van voetstappen op de trap deed hen allebei naar de keukendeur kijken. ‘Goed,’ zei Nessie. ‘Want het klinkt alsof hij weleens hier zou kunnen zijn.’

Tilly verscheen in de deuropening, haar wangen ongebruikelijk roze. ‘Er staat een man voor de deur die naar jullie vraagt,’ zei ze nerveus. ‘Het is... Hij is...’

Nessie had medelijden met haar. ‘Gabe Santiago, neem ik aan?’

Het barmeisje knikte.

‘Bedankt, Tilly, we komen naar beneden,’ zei Nessie. Ze keek even naar Sam. ‘Klaar?’

Haar zusje liet haar mok zakken en rechtte haar schouders. ‘Zo klaar als ik maar zijn kan.’

2

Sam liet Nessie voorgaan, dankbaar dat haar zus niet achter de echte reden was gekomen waarom ze achteraf twijfelde over hun besluit om Gabe aan te stellen. Diep vanbinnen wist Sam dat ze absoluut de juiste keuze hadden gemaakt bij het sluiten van een overeenkomst met een veelbelovende, getalenteerde chef-kok; zoals Nessie terecht naar voren had gebracht, wilden ze vernieuwen, niet volgen. Eigenlijk lag het probleem niet zozeer bij Gabe Santiago als wel bij Sam zelf; vanaf het allereerste moment dat ze elkaar hadden ontmoet, had ze een gevaarlijk hevige aantrekkingskracht gevoeld, en die was niet verminderd bij daaropvolgende ontmoetingen, hoe hard Sam ook had geprobeerd het de kop in te drukken. En nu zouden ze praktisch op elkaars lip wonen en elkaar elke dag zien... Sam had geen idee of de aantrekkingskracht wederzijds was, of dat Gabe zelfs maar vrijgezel was, maar ze had al een keer de fout begaan van zaken met plezier vermengen, en ze was vastbesloten om dat niet nog een keer te doen. Ongeacht hoe adembenemend hun nieuwe medewerker ook zou zijn.

Al haar goede voornemens vervlogen echter toen ze Gabe naast de toog zag staan. Ze was vergeten hoe lang hij was – veel langer dan een meter tachtig – en zijn donkere haar zat door de war, alsof hij zojuist uit bed was gerold. Zijn kaak was bedekt met een stoppelbaard; samen met het warrige haar zou het hem er onverzorgd hebben moeten laten uitzien, maar op de een of andere manier kwam hij ermee weg. Zijn voorhoofd was gefronst toen hij het cocktailmenu bestudeerde, alsof hij in gedachten elk drankje koppelde aan een van zijn recepten. Hij had het recht niet om er zo goed uit te zien na een vier uur durende autorit, dacht Sam geërgerd toen ze

achter de toog vandaan stapte. Vooral niet als het haar absoluut niet zou moeten opvallen.

‘Sam, Nessie,’ zei hij en een ontspannen glimlach deed zijn gebruide gezicht oplichten. ‘Wat fijn om jullie weer te zien.’

Nessie keek stralend terug. ‘Welkom terug, Gabe. Ik hoop dat je een goeie reis hebt gehad?’

‘Heel vlot,’ antwoordde hij. ‘Bijna geen verkeer.’

Zijn accent was nog net zo sexy als Sam zich herinnerde: nog iets wat haar ergerde. Haar irrationele ergernis zo veel mogelijk onderdrukkend, wist Sam een korte klank uit te brengen. ‘Hoi.’

Zijn intense, donkerogige blik werd koel toen hij zijn hoofd naar haar boog, net zo professioneel als zij was geweest. ‘Hoi.’

‘Laat me je voorstellen aan Connor, onze keldermeester, en Tilly, die achter de toog staat,’ zei Nessie.

Gabe richtte zijn aandacht op de rest van het Star and Sixpence-team en de adem waarvan Sam niet eens had beseft dat ze die had ingehouden ontsnapte als een nauwelijks verhulde zucht. Gelukkig besteedde niemand ook maar in het minst aandacht aan haar; Connor was bezig met Gabes hand schudden en Tilly had een diep rozigrode blos gekregen voordat ze verlegen glimlachte. ‘Aangenaam.’

Zodra iedereen zich had voorgesteld, schraapte Nessie haar keel. ‘Je hebt al een uitgebreide rondleiding gehad, Gabe, maar het zou ons een genoegen zijn om je alles nog een keer te laten zien zodra je geïnstalleerd bent. Toch, Sam?’

Je moest eens weten, dacht Sam grimmig en ze wenste dat ze de tegenwoordigheid van geest had gehad om een onontkoombare afspraak te regelen waardoor ze zou kunnen vluchten. ‘Natuurlijk. Ik moet dringend wat administratie doen, maar ik weet zeker dat jij de honneurs kunt waarnemen, Nessie.’

Haar zus deed haar mond open en weer dicht. ‘Volgens mij kan de administratie wel wachten tot vanmiddag,’ zei ze terwijl ze Sam met een lichte frons aankeek. ‘Er zijn beslist vragen die ik niet kan beantwoorden. Maar vóór dat: je zult wel moe zijn na je lange reis, Gabe, wat kunnen we voor je inschenken?’

Hij stak zijn handen omhoog. ‘Ik wil jullie niet in de weg zitten. Wijs me de ketel, dan maak ik mijn eigen drankje.’

Sams ongegronde ergernis groeide; opnieuw verborg ze dat achter professionaliteit. ‘Wat jij wilt. Connor, zou je Gabe kunnen helpen met zijn spullen naar boven brengen?’ Ze keek even naar de chefkok. ‘Zoals je je vast nog herinnert, is er een keuken op de eerste verdieping, net voorbij je kamer. Daar vind je thee, Nespresso en melk: schroom niet om toe te tasten.’

Was het Sams verbeelding of trok Gabe inderdaad een wenkbrauw op voordat Connor en hij naar de ingang van het café liepen?

Zodra ze zich hadden omgedraaid, greep Nessie Sams arm vast. ‘Wat had dat in hemelsnaam te betekenen? Je was bijna onbeleefd.’

Sam keek haar aan. ‘Ik begin zoals ik van plan ben door te gaan. En ik was niet onbeleefd, alleen zakelijk.’

Begrip daagde in Nessies ogen. Ze dempte haar stem. ‘Bliksem slaat nooit twee keer op dezelfde plek in.’

‘Wel waar,’ zei Sam met een grimmig knikje. ‘Maar die zal niet inslaan tussen Gabe en mij. Daar kun je van op aan.’

Voor een woensdagavond was het druk in het café. De zaken gingen al de hele dag goed, met een groter dan gebruikelijk aantal dorpsbewoners die langskwamen, ofwel om langzaam koffie te drinken ofwel met een slap excuus om met iemand van het cafépersoneel te praten. Aanvankelijk was Sam geamuseerd geweest door de manier waarop hun blikken door de ruimte dwaalden, duidelijk hopen op een glimp van het nieuwste personeelslid, maar tegen het begin van de avond was de lol eraf van het hebben van slechts een beperkt deel van ieders aandacht.

‘Ik hoop dat deze mate van interesse niet blijvend zal zijn,’ mopperde Sam, die tegen de glazen voorkant van de ijskasten leunde toen Martha een luide, zelfbewuste lach liet horen vanaf haar plek aan de toog. ‘De verwachtingsvolle sfeer hierbinnen werkt me op de zenuwen.’

Nessie wierp haar een geamuseerde blik toe en ging verder met het naast de koffieautomaat opstapelen van de kopjes. ‘Je kunt ze het niet echt kwalijk nemen,’ zei ze mild. ‘Gabes reputatie is hem beslist vooruitgesneld en je weet hoe gek ze zijn op beroemdheden. Herinner je je nog hoe ze waren toen Nick op bezoek kwam?’

Nick Borrowdale was de ster van de tv-serie *Smugglers' Inn* - het paradepaardje op zondagavond – en een van Sams beste vrienden. Vorig jaar was hij regelmatig in het café te vinden, verleende graag zijn steun aan Sams en Nessies inspanningen om de Star and Sixpence weer in oude glorie te herstellen. Hij had het opgenomen voor Sam toen ze werd geteisterd door de pers vanwege een onenightstand met een bekende regeringsadviseur, en was standvastig geweest in zijn loyaliteit. Het was voor niemand een verrassing toen hij en Sam uiteindelijk iets met elkaar kregen, en Sam merkte dat ze zich soms afvroeg wat er zou zijn gebeurd als ze voor Nick in plaats van Joss had gekozen; zou ze dan nu ook single zijn? Dat viel niet te zeggen; Nick was momenteel in de vs, voor opnames voor een nieuwe thriller, en zijn carrière nam een gigantische vlucht. Bovendien had het op dat moment als het juiste gevoel om te doen... ze gaf heel veel om Nick, maar ze had van Joss gehouden. En toen had hij haar hart gebroken.

‘Je kunt Nick niet met Gabe vergelijken,’ zei ze tegen Nessie met een ongeduldig hoofdschudden.

‘Waarom niet?’ reageerde Nessie, die haar aanstaarde. ‘Laten we wel wezen, ze zijn allebei heel aangenaam om naar te kijken... Is het dan verwonderlijk dat de dames uit het dorp enthousiast zijn?’

En ook daar kon Sam niets tegen inbrengen. Eigenlijk had ze gerekend op de sterstatus van allebei toen ze hen probeerde te betrekken bij het café. Waar ze niet op had gerekend was dat zij zich óók bij het leger van Gabes bewonderaars zou voegen. Maar dat zou ze niet toegeven aan haar zus. ‘Nick is een van de allerberoemdste sterren,’ zei ze hooghartig. ‘En Gabe... nou ja, ik weet zeker dat hij liever beoordeeld wordt op het eten dat hij bereidt dan op zijn uiterlijk.’

Een kortstondige stilte viel over het café, gevolgd door het geroezemoes van vele haastig hervatte gesprekken. Sam hoefde niet naar Nessies grote, uitzinnige ogen te kijken om te weten dat Gabe achter haar stond. Had hij haar smalende opmerking gehoord? Ze had geen idee.

Ze ademde diep in en draaide zich om. ‘Gabe. Ik hoop dat je helemaal geïnstalleerd bent?’

‘Dat ben ik, dank je,’ antwoordde hij. ‘Ik reis meestal licht bepakt, de instrumenten voor mijn beroep daargelaten.’

Zijn ogen glinsterden van een of ander binnenpretje waarvan Sam vermoedde dat het om haar draaide. ‘Mooi,’ zei ze stijfjes.

Hij keek even langs haar heen om te glimlachen naar Nessie. ‘Je rondleiding was heel grondig; het voelt alsof ik Little Monkham en de bewoners al ken.’

Martha liet weer een lachsalvo horen, waardoor Sam knarsetandde.

Nessie schraapte haar keel. ‘Over de bewoners gesproken, het zou geweldig zijn om er een paar aan je voor te stellen, als je dat ziet zitten?’

Gabe neeg hoffelijk zijn hoofd. ‘Natuurlijk.’

Nessies blik schoot naar Sam. ‘Wil jij...’

‘Nee,’ zei Sam bliksemsnel. ‘Dat voorrecht is aan jou. Ik help wel achter de toeg.’

Ze ging in de weer met het controleren van de voorraden in de ijskasten, ook al had Connor die allemaal aangevuld voordat zijn dienst erop zat. Tegen de tijd dat ze klaar was met de hele toeg, stonden Nessie en Gabe aan de andere kant van het café met pastoor Goodluck van de parochie te praten. Sam zette de laatste rij flessen pinot grigio recht en fronste. Wat kon ze nu nog meer vinden om te doen dat haar uit Gabes buurt zou houden? Kon ze een bezoek aan de kelder rechtvaardigen?

‘Als je die flessen zo vaak rechtzet, slijten de etiketten nog,’ teemde een geamuseerde stem.

Sam keek op en zag Ruby Cabernet naar haar omlaagstaren, één perfect gevormde wenkbrauw nieuwsgierig opgetrokken. ‘Ik kijk alleen of we alles hebben wat we nodig zouden kunnen hebben,’ zei ze.

‘Volgens mij zijn twaalf flessen pinot genoeg voor een woensdagavond in Little Monkham, denk je niet?’ Ruby’s blik was scherpzinnig. ‘Als ik niet beter wist, zou ik denken dat je je verbergt.’

‘Verbergt?’ Sam kwam overeind en forceerde een zorgeloze glimlach. ‘Waar zou ik me dan in hemelsnaam voor verbergen?’

De oudere vrouw knipoogde. ‘Niet waarvoor, schat. Voor wíé. Dat wil zeggen die verrukkelijke nieuwe kok waar je ons allemaal op hebt getrakteerd.’

‘Gabe?’ zei Sam en ze vroeg zich af of haar gedrag voor iedereen zo doorzichtig was. ‘Waarom zou ik me verbergen voor hem?’

‘Dat is de grote vraag,’ antwoordde Ruby ernstig. Ze keek even naar waar Gabe stond te praten met de witharige Henry Fitzsimmons en dempte haar stem zodat alleen Sam het kon horen. ‘Ik zou hem heel graag opvreten als ontbijt en misschien ook weer als lunch, dus waarom zou jij dat niet willen? Of is dat juist het probleem?’

Sam zuchtte. Ruby’s relatie met Sams en Nessies overleden vader betekende dat ze bijzonder geïnteresseerd was in hun leven. En voordat ze zich terugtrok in Little Monkham, had ze jaren gewerkt als actrice; er ontging haar niet veel, vooral niet nu ze was gestopt met drinken.

‘Hij zal geweldig zijn voor het café,’ zei Sam, het mantra weer uitsprekend dat ze de hele middag al tegen zichzelf had herhaald.

Ruby hield haar hoofd scheef. ‘Maar minder goed voor jou. Is de aantrekkingskracht wederzijds?’

Sams wangen gloeiden terwijl ze om zich heen keek om er zeker van te zijn dat niemand luisterde. ‘Nee! En het is amper aantrekkingskracht, meer een storende verliefdheid.’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Het zal wel overgaan en dan zal alles weer in orde zijn.’

Ruby klopte op haar rode haar, dat in een elegante chignon zat, en glimlachte. ‘Natuurlijk, misschien heeft hij liever een rijpere vrouw. Ik zou hem graag bezighouden.’

Sam glimlachte. Ruby was in haar jonge jaren ontzettend knap geweest en hoewel haar schoonheid iets vervaagd was met de jaren, was ze nog steeds een opvallende vrouw. ‘En wat zou Micky daarvan vinden?’ plaagde ze, verwijzend naar het halfslachtige geflirt van Ruby met de knappe grijsjarige rockster Micky Holiday.

‘Ik betwijfel of hij iets zou laten merken,’ zei Ruby met een zacht gesnuif. ‘Ik ken Micky al lange tijd en hij is nooit zo van de monogamie geweest.’

Sam kende Micky ook; ze had hem zijn charme zien loslaten op vrouwen die half zo oud waren als hij en zien weggelaten met minstens hun telefoonnummers. Maar ze had ook gezien hoe hij zich tijdens zijn steeds frequentere bezoeken aan Little Monkham gedroeg in Ruby’s gezelschap; de tedere bewondering in zijn ogen wan-

neer hij wist dat ze niet naar hem keek, zijn weigering om een druppel alcohol te drinken, ook al was hij een befaamd feestbeest. Hij was nog net zo kwajongensachtig en grof als altijd, maar Sam dacht dat hij dat een tandje minder was in de buurt van Ruby.

‘Hij zou je kunnen verrassen,’ zei ze.

Ruby schudde spottend haar hoofd. ‘Micky verrast me allang niet meer. Nou, het lijkt er heel erg op dat je zus en Gabriel deze kant op komen. Waarom snij ik ze de pas niet af zodat jij kunt vluchten?’

‘Bedankt, Ruby,’ zei Sam, warm van dankbaarheid.

Maar de andere vrouw liep al weg. ‘Geen dank,’ mompelde ze op afgeleide toon. ‘Het zal me een genoegen zijn te helpen.’

Net toen Sam de benen wilde nemen naar de kelder, zag ze de cafédeur opengaan en Franny Forster, de voorzitter van de Vereniging voor het Behoud van Little Monkham, naar binnen lopen. Sam kreunde bijna hardop. Als Franny haar in het oog kreeg, zou de kans verkeken zijn om te ontsnappen naar de kelder of waar dan ook; als de algemeen erkende heerser over het dorp zou ze eisen dat beide zussen erbij waren als ze een kritische blik wierp op hun nieuwste medewerker.

‘Sorry, Ness,’ mompelde Sam en ze haastte zich naar de deur die naar beneden leidde. ‘Je staat er deze keer alleen voor.’

En met een hartgrondige zucht van opluchting vluchtte ze het koele donker in.